

foreliggende Bevisligheder ikke har været rigtigt bedømt.« Begæring om Genoptagelse maatte i saa Fald fremsættes inden 5 Aar efter Dommens Afsigelse, men kunde dog, hvis Dommefælden i Medfør af Dommen havde været underkastet Frihedsberøvelse, altid fremsættes indtil 2 Aar efter hans Løsladelse. (Ny § 12, jfr. § 12 a).

De af Flertallet og Justitsministeren stillede Ændringsforslag vedtoges gennemgaaende enstemmigt (med 65 à 66 Stemmer, de nysnævnte [om Rets sagers Genoptagelse] med 71 Stemmer), medens 43 à 44 Medlemmer undlod at stemme.

I et Bilag til Betænkningen var gengivet en Skrivelse fra *Retsplejeudvalget* til Justitsministeriet af 5. Januar 1938. Den indeholdt foruden nogle mere almindelige Bemærkninger, til Dels i Anledning af Justitsministeriets foran omtalte »yderligere Bemærkninger«, *Forslag* angaaende de i Lovforslagets 2. og 3. Afsnit omhandlede Spørgsmaal. Med Hensyn til *Disciplinærmyndigheden* over Dommere anbefalede Udvalget, at der i Tilfælde efter Retsplejelovens § 48, Stk. 2 (utilbørligt eller usømmeligt Forhold fra en Dommers Side), skabes Hjemmel for offentlig Paatale, og at saadanne Sager — ogsaa naar de angaar Underretsdommere — forebringe Højesteret umiddelbart. Derimod saa man ingen Grund til at ændre de bestaaende Regler om Behandlingen af Sager vedrørende Dommers Afsættelse og Pensionering (i første Instans af Landsretten) eller Reglerne om Suspension. — Hvad *Genoptagelsessager* angaar, mente Udvalget, at meget taler for at henlægge disse umiddelbart under Højesteret. Herved »vil det ikke blot opnaas, at der paa en øjensynlig Maade træder andre Dommere i Virksomhed ved Afgørelsen af disse Spørgsmaal, men ogsaa, at Rigsadvokaten, der maa forudsættes normalt at have staaet uden for Bevisspørgsmaalets Behandling i den første Straffesag, nu kan træde i Virksomhed.«

Justitsministeriet mente imidlertid ikke, at de gennem Lovforslaget tilsigtede Formaal vilde kunne realiseres blot ved at henlægge Afgørelser om Spørgsmaal af den paagældende Art til Højesteret.

Et *Mindretal* i Folketingets Udvalg, bestaaende af *Venstre* og *Konservative*, erkendte, at en Række af Ændringsforslagene — hvis man endelig vilde have Appelretten — var Forbedringer, og hilste navnlig med Tilfredshed, at Tanken om, at administrative Embedsmænd skulde have Sæde i Retten, var opgivet. Mindretallet mente ogsaa, at Forslaget om at aabne Adgang til Genoptagelse paa det foran omtalte